

'...want waar zouden we zijn zonder de dood? Veel mensen willen over die vraag niet nadenken, maar kunstenaars kunnen zich die blinde vlek niet permitteren. Elke keer als zij de kwast, de schaar of de hamer oppakken om iets te gaan maken en hun hart van opwinding te keer horen gaan, flitst het door ze heen dat datzelfde hart ooit een keer stil zal staan. Het is die verwevenheid van sterfelijkheid en vitaliteit waar alle goede kunst uit voortkomt en die veel kunstenaars ook expliciet tot uitdrukking brengen.

Caren van Herwaarden bijvoorbeeld doet dat op een uitgesproken aangrijpende manier in haar collage *Walking, Willing & Waiting*, een titel die je al als een korte samenvatting van het leven kunt lezen. Maar nu het beeld zelf. We zien een groep paarden wandelen rondom een merrie met een opengewerkte buik, een kooi van ribben waarin een in elkaar gedoken veulen ligt. Voor en achter haar lopen twee overduidelijke hengsten, de twee vaders van het veulen wellicht. Het hele werk is van papier, alleen het kleine paardje is gewikkeld in echte doeken die het een intrigerende ambivalentie geven. Nu eens lijkt het een vakkundig gebakerde boreling, dan weer een gemummificeerde dode baby. Tot je langer kijkt en ze beginnen samen te vallen, en het tot je doordringt dat de twee uitersten in dit beeld één en hetzelfde uitdrukken. Ja, dit is een waarachtig kunstwerk, resultaat van een scheppend proces dat weet heeft van de dood, waardoor het voor je ogen des te voller en uitbundiger gaat leven.'

Cornel Bierens bij de opening van de tentoonstelling *Collage!* in de Moving Gallery Utrecht, 1 oktober 2022